

Nr 43.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön m. fl., om anslag till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar.

År 1924 beviljade riksdagen för första gången ett särskilt anslag till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar m. fl. områden. Detta anslag har sedermera utgått årligen med oförändrat belopp tills år 1931, då riksdagen i anledning av väckta motioner beslöt höja detsamma från ditintills utgående 20,000 till 50,000 kronor.

I den till innevarande års riksdag avlämnade statsverkspropositionen föreslår vederbörande departementschef under nionde huvudtiteln en minskning av fjolårets anslagsbelopp, eller från 50,000 till 40,000 kronor. Det synes dock enligt undertecknades mening föreligga starka skäl, vilka i stället för reducering påfordra en förhöjning av det belopp, 1931 års riksdag beviljade för ifrågasvarande ändamål.

Skogsavverkningarna, vilka utgöra den viktigaste inkomstkällan för större delen av den befolkning, som äger sin hemvist inom de delar av landet, där den s. k. lappmarkslagstiftningen äger tillämpning, äro under innevarande års avverkningssäsong i betydande utsträckning inskränkta. De låga priser, som för närvarande betalas för trävirke, göra det nästan omöjligt för den enskilde skogsägaren att avverka virke för avsalu. Alldeles särskilt erbjuda sig nu nära nog oöverkomliga hinder i detta hänseende för sådana, vilkas skogsmark är tillfinnandes i de mera avsides belägna skogsbygderna inåt landet, där högt uppskruvade flottningsavdrag samt lång väg för virkets framforslande medföra sådana avverkningskostnader, att med nu gällande virkespriser och då i första hand virke av mindre dimensioner försäljningssumman inbringar så litet, att knappast arbetslön kan påräknas, långt mindre något rotvärde.

Gallrings- och kolvedshuggning förekom under sistlidna sommar i mycket ringa omfattning beroende av de ogynnsamma konjunkturerne för träkol, och av allt att döma synes man ha anledning befara, att träkolsmarknaden inom den närmaste framtiden icke kommer att undergå någon större förändring i gynnsam riktning, vilket sannolikt omöjliggör kolvedsavverkning, åtminstone i mera betydande omfattning, även under instundande sommar.

När sålunda ett läge av stillastånd uppstått inom den hantering, där den befolkning, varom nu närmast är fråga, i regeln är hänvisad att skaffa sig arbete och utkomst, måste i görligaste mån andra arbeten och försörjningsmöjligheter beredas och torde härvidlag från statens sida kunna göras åtskilligt genom

anslag till utförande av skogsvårdsarbeten. För den som äger ett mindre hemman med tillhörande skogsmark kan en viss ekonomisk lättnad beredas genom till buds stående möjlighet att söka statsbidrag till skogsvårdsarbeten å egen mark. Många av dessa mindre egendomsägare, av vilka flertalet äro nödsakade att skaffa sig åtminstone någon arbetsinkomst utöver vad det lilla jordbruket ger, förhindras därigenom att trängas och konkurrera med egendomslösa arbetare om de tillfälliga arbeten, som kunna förefinnas här och var och vilka arbeten dessa senare givetvis av helt naturliga skäl äro i mest trängande behov av att få utföra. De enskilda skogsägare, vilka innehava mera betydande arealer skogsmark och förfoga över bättre ekonomiska resurser, och därjämte icke heller med eget folk utföra dessa skogsvårdsarbeten å egen mark, utan anställa lejd arbetskraft, äga sålunda möjlighet genom statens skogsvårdsanslag tillsammans med den insats de själva måste göra att bereda arbete åt de arbetsbehövande i icke så liten omfattning, på samma gång som därvid också skapas betydelsefulla värden för kommande generationer.

Men för att återgå till den anslagsfråga det nu är fråga om, kan det visserligen ligga nära till hands att som skäl emot beviljandet av ett högre anslag till skogsvårds främjande å lappmarksskogarna än vad departementschefen föreslagit anföra, att 1931 års skogssakkunnigas förslag till vissa tillfälliga skogsvårdsåtgärder å enskildas skogar, varvid äskas 2,000,000 kronor, också är ämnad att inbegripa även enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar, och att därest detta förslag av riksdagen bifalles, medel sålunda skulle bli tillgängligt i nödig utsträckning. Det torde dock enligt undertecknades mening vara av mycket stor betydelse att det särskilda årligen utgående anslaget till skogsvårdsarbeten å lappmarksskogarna av riksdagen för budgetåret 1932—1933 bestämmes till sådan storlek, varvid icke inbegripas bolag, att de enskilda skogsägarna ur detta kunna erhålla bidrag i erforderlig omfattning. Detta inte minst med hänsyn till att den bidragsprocent, som är ämnad att utgå av det anslag skogssakkunniga föreslå, torde komma att understiga den bidragsprocent, vilken gäller beträffande det särskilda anslaget för lappmarksskogarna, varför sålunda man har grundad anledning antaga, att en tillräcklig höjning av detta anslag måste vara mera ägnad att möjliggöra för ekonomiskt svaga enskilda skogsägare att igångsätta skogsvårdsarbeten under rådande brydsamma tid. De två miljonerna, vilka avse landet i sin helhet, torde ändå säkerligen vara nödvändiga och även ha stor utsikt att förbrukas, därest riksdagen beslutar, att bolag i likhet med andra skola tillerkännas rätt till bidrag ur detta anslag.

Med avseende å att det vid föregående års riksdag beviljade anslaget till skogsvård å lappmarksskogarna icke helt och hållet tagits i anspråk torde det säkerligen förhålla sig så, att en del företag, för vilka bidrag söktes och även beviljats, likväl icke blivit utförda. Men detta utgör likväl icke bevis för att anslaget å 50,000 kronor varit för stort eller ens tillräckligt. Även under år, då anslaget till skogsvård å lappmarksskogarna utgjort 20,000 kronor och

varit i högsta grad otillräckligt att fylla de förefintliga behoven, har ändå kvarstått smärre belopp, beroende på att vissa företag, för vilka bidrag reserverats, likväl icke utförts. Ett begränsat belopp har stått till revirförvaltarnas förfogande, och de enskilda skogsägarna ha icke kunnat upprätta planer på arbeten till större kostnad än varå bidrag kuunat påräknas, vilket revirförvaltarna lämnat upplysning om. Just på grund av det starkt begränsade bidragsbelopp, man kunnat erhålla, ha säkerligen många varit förhindrade att upprätta planer på så omfattande arbeten, som annars kunde blivit fallet. Det är mycket sannolikt, att om t. ex. 1931 års riksdag hade beviljat 100,000 kronor för främjande av skogsvård å de skogar, varom nu är fråga, arbeten blivit igångsatta till väsentligt mer betydande belopp än som skett under förflutna sommar inom ramen av 50,000 kronors-anslaget.

I fråga om storleken av det anslag, som lämpligen bör utgå för budgetåret 1932—1933 till främjande av skogsvård å enskildas skogar under lappmarkslagen, synas olika skäl tala för att detta bör bestämmas till 100,000 kronor. Domänstyrelsen har visserligen äskat 50,000 kronor, men med tanke på den förestående skilsmässan mellan ifrågavarande skogar och domänverket, varom beslut torde komma att fattas innevarande års riksdag, så är det troligt, att styrelsen icke kan vara så intresserad av, huruvida ett större eller mindre bidrag beviljas.

I anslutning härtill hemställes,

att till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar anvisas för budgetåret 1932/1933 ett extra reservationsanslag av 100,000 kronor.

Stockholm den 18 januari 1932.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Gust. Pettersson
i Hällbacken.

Nils Olsson
i Rödningsberg.